

Sư Giác Nguyên
giảng pháp trong chuyến đi thăm thánh tích Ấn Độ
tháng Hai năm 2025
PHÁP THOẠI SỐ 7

Kālāma tri ân đạo hữu Nguyễn Thị Ngọc Ánh chép bài

[02/03/2025 - 02:57 - anhlibrary]

Bàng sanh không có cõi riêng, A Tu La không có cõi riêng, còn ngựa quý tùy duyên và rải rác, nó tập trung chỗ này một ít, chỗ kia một ít. Thí dụ Linh Thứu đây là một chỗ tập trung, Linh Thứu đây là chỗ tập trung của của Ngạ quỷ mà mình không thấy, nhớ cái đó. Cho nên, đó là chuyện thứ nhất, đây là một trong những chỗ tập trung đông nhất của các Ngạ quỷ.

Chuyện thứ hai, là cái núi Linh Thứu này nó có cái tên là Linh Thứu là bởi vì bên Bắc Truyền gọi là Linh Sơn, vì họ nói rằng ngọn núi này là núi thiêng, rồi hồi nãy mình đi lên có cái cầu, có ba chữ hán là “Linh Sơn Kiều” cái đó là do bên hệ Bắc truyền, mình không biết cái cầu đó là của người Hoa hay người Việt nhưng mà đó là theo hệ Bắc Truyền với cái ý đó là núi thiêng. Chứ trong thực tế thì nếu gọi là núi thiêng thì trên đất Ấn Độ này có vô số núi thiêng.

Lưu Vũ Tích đời Đường, ông có một câu như thế này: “vực sâu được gọi là thiêng không phải là vì nó sâu mà là vì nó có rồng ở. Núi được gọi là núi thiêng không phải là vì nó cao mà là vì có Tiên ở”, hiểu không? thì núi Ấn độ gọi là Holy Mountain gọi là núi thiêng không phải là vì nó cao hay nó đẹp hay là nó có cái địa hình đặc biệt mà vì ở đó có Hiền Thánh lui tới.

Chúng ta biết rằng có những cái hang, thí dụ như hang Sattapaṇṇi cái chỗ mà các vị... gọi hang Thất Diệp, kiết tập Tam Tạng, gọi là cái hang của Ngài Ca Diếp Ngài ở hoặc là cái hang mà chỗ kiết tập Tam Tạng, thì mình thấy, tức là Hang Thất Diệp, rồi ở đây mình thấy mấy cái hang trên núi này. Sẵn đây, bữa nay tôi cũng xin điều chỉnh mấy chuyện thì bà con làm ơn bỏ bớt cái thói quen mà chạy theo dư luận.

Thí dụ lên đây, mà mình nói đây là hang Ngài Mục Kiền Liên. Tôi hỏi các vị một câu thôi, cái đó có chủ quyền không? hả, cái đũa này nó chỉ là một nhà ga thôi. Có một lần nào đó các vị thấy Hòa Thượng Nhất Hạnh ngồi ở cái nhà ga Zurich. Hòa thượng ngồi ở chỗ cái băng ghế đó, khi Hòa Thượng đi rồi về sau đó... khi Hòa Thượng đi rồi có vô số người vẫn còn ở đó. Nhưng mà các vị cứ đề cho tới mỗi năm tới thập đền, chưng hoa rồi nói rằng đây là cái ghế của Hòa Thượng Nhất Hạnh thì không được. Cái chuyện chút xíu vậy, hồi nãy tôi hơi buồn, trời ơi cái chuyện chút xíu vậy mà bao nhiêu cái đầu mà nghĩ không ra: Ngài Mục Kiền Liên không có hộ khẩu trên đây, Ngài không có sổ đỏ, các vị tin cái đó không? Ngài Mục Kiền Liên không có sổ đỏ, không có sổ hồng mà đầu có thì Ngài cũng không có giữ đâu, mà nghĩ sao mà phán đó là Ngài Mục Kiền Liên mà còn nói với tôi nữa... có cái bà hai này bà nói hang này khó leo bởi vì dành cho người có thần thông, hơi động trời. Cho nên cái chuyện chút xíu đó thôi cho mình thấy rằng cái suy nghĩ của mình có lối mòn, có lối mòn là không được, các vị bây giờ nghe kịp chưa? Cái hang này là hang chung, nó là một cái sân ga thì bao nhiêu kẻ đến, người đi, ông đi, bà về mà bây giờ mình phán cho rằng đây là cái hang, cái nhà ga của Bà Teresa, hay là cái hang, nhà ga của Elon Musk thì nó gượng, rồi. Cho nên:

- Điều thứ nhất, đây là một trong những cái địa bàn của Ngạ quỷ.

- Hai là mình điều chỉnh lại cái niềm tin vào những cái đồn đãi, truyền thuyết đây là hang của ai.

- Chuyện thứ ba, chư Phật có một điểm khác mình, như hôm mấy cái Phật tích khác tôi không nhớ Phật tích nào? Các Ngài...trong Kinh nói, cái này tôi nói chuyên cũng hơi khó, tôi thì tôi tin, quý vị không tin. Cái Lá Y trên người Đức Phật, Lá Y rất là đắt tiền, Lá Y của Đức Phật mặc rất là đắt tiền, không phải là vì Ngài muốn mà bởi vì những nhân vật quan trọng nhất, họ lựa cái tốt nhất, họ cúng dường cho người xứng đáng nhất, nghe kịp không? Cho nên Lá Y của Ngài rất là đắt tiền. Và cái cốc của Ngài tiếng Pali gọi là gandha kuṭi.

gandha là mùi thơm, là ông Cấp Cô Độc lúc mà ông làm thất cho Ngài là gạch là cũng phải được làm từ loại đất mà nhào nặn với hương liệu. Vừa tức là chất hồ kết cũng phải được trộn với hương liệu và xong rồi khi mà tô trét cũng hoàn toàn bằng hương liệu. Từ trần, vách, sàn, nền đều bằng

hương liệu. Cho nên cái phòng của Đức Phật bước vào rất là thơm. Chuyện đó là tại sao gọi là gandha kuṭi. Và trong chú giải ghi rất rõ.

Sẵn đây tôi nói hơi lạc đề một chút, tôi đang làm một bộ bách khoa toàn thư hoàn toàn bằng tiếng Pali, mà không phải tôi giỏi vậy đâu, mà tôi làm vậy nè. Tôi vào ở trong số giải, tôi coi cái chỗ nào mà nói về, thí dụ như chữ hương thất “gandha kuṭi”, và tôi coi cái chỗ nào mà giảng về hương thất mà nhiều nhất, rộng nhất thì tôi mới lấy nguyên cái đó bỏ ra ngoài, bỏ vô một cái file, hiểu không ta? Rồi lâu lâu tôi gặp một cái chỗ nào tôi đọc trong chú giải, tôi gặp chỗ nào nói Ngài Mục Kiền Liên, mà tôi thấy chỗ này nói hơi nhiều về Ngài, tôi mới lấy cái đó tôi bỏ ra đây, rồi cứ lâu lâu tôi đọc ở đâu tôi thấy cái gì của Ngài Mục Kiền Liên tôi bỏ vô đây, nhưng mà tôi có ghi xuất xứ.

Thí dụ như đây là chú giải của Kinh 16 Trung Bộ, Kinh 29 của Trường Bộ, ví dụ như vậy. Thì tôi lấy bỏ vô, thì tôi có bộ đó tính nhằm cho đến hôm nay cái bộ đó có 4000 trang.

Thí dụ các vị có thể đánh chữ Gijjhakuta tức là Linh Thứu thì quý vị sẽ đọc được tất cả cái info về cái núi này hoàn toàn bằng tiếng Pali. Cái đó là cái chuyện Phật giáo Việt Nam nên làm, nên làm chuyện đó, thì trong đó nói rất rõ về Hương thất Đức Phật và Đức Phật có tất cả là bao nhiêu cái Hương thất như vậy và ở mỗi Hương thất phía trước có trồng cái cây gì và tại sao người ta trồng cái cây đó? và trong đó ghi rõ ba cái lâu đài của Ngài trước khi Ngài xuất gia. Ba cái lâu đài đó tên gì và có đặc điểm gì ở mỗi lâu đài đó và tuổi thơ của Ngài đã diễn ra như thế nào.

Như vậy thì về Linh Thứu chúng ta biết được bốn chuyện:

- Thứ nhất đây là một cái địa bàn của Nga Quỷ, một.

- Thứ hai là mình giải tỏa cái vụ mà hang của ai?

- Cái thứ ba, tôi quay trở lại, Đức Phật đầu mình thấy Ngài sử dụng những đồ rất là đặc tiền, nhưng mà khi không có người để mà hóa độ thì Đức Phật bỏ Kỳ Viên Ngài đi. Ngài tìm về những cái nơi mà xa vắng. Thí dụ như khi mà Ngài đang ở Trúc Lâm, Trúc Lâm ở Rajagaha khi cần yên tĩnh thì Ngài có thể về Linh Thứu, thí dụ như vậy.

Ngài có rất nhiều chỗ Ngài đi. Và một người như Đức Phật đầu thì Ngài ở giữa chỗ phồn hoa hay trên Tuyết sơn đều giống nhau:

Thứ nhất, Tâm Ngài tịnh.

Thứ hai, các vị biết mà, Ngài chỉ búng tay là Ngài có mặt ở ngoài hoang đảo, đúng không? cho nên người như vậy thì ở đâu cũng vậy, rất đặc biệt.

- Cái điều thứ tư, chúng ta đến đây không phải chỉ để lễ Phật cầu phúc mà tới đây để tự nhủ lòng mình rằng trong lòng con luôn luôn có một Linh Thứu, Thế Tôn là một bậc Chánh Đẳng Giác đã làm xong chuyện đã làm và những khi cần nghỉ ngơi an dưỡng thì cũng về với cái chỗ yên tĩnh, nói gì là con. Con cần một chỗ an dưỡng cho kiếp này, cần có một chỗ an dưỡng cho phàm tâm, con cần một chỗ an dưỡng cho tuổi già, chứ chúng ta không thể cứ đi hoài trong cuộc đời này, phải có chỗ về. Thì chỗ về đó nó gồm có hai:

- Một là trú xứ vật chất, có nghĩa là phải có một chỗ thích hợp để mình tu.

- Thứ hai là chỗ về tâm linh, nghĩa là phải có một cái pháp môn nào đó mà mình tâm đắc nhất để mà khi có chuyện gì thì mình trú vào trong đó, hiểu không? như Đức Phật cũng có một cái hang, cũng có một ngọn núi để mà về chứ không phải chỉ đơn giản chỉ lên Linh Sơn đánh lễ rồi leo mết le lười rồi đánh lễ. Mệt quá phước đâu mà có.

Cho nên hồi này tôi đi tôi nhắc đoàn, mệt đứng lại, nghỉ ngơi để cho có thiện tâm rồi đi tiếp. Chứ cứ đi hốt hơ, hốt hải lên tới đây rồi xuống không có phước báo gì hết. Đi hành hương thật ra là một cái cơ hội để mình di dưỡng tâm linh chứ không phải là leo lên được chỗ đó le lười rồi quỳ lạy cho có phước, không phải, mà mình tới được chỗ đó để mình cảm nhận được khí thiên, cái nguồn năng lượng trong lành ở đó như hôm qua tôi nói mình có nhiều pháp tu trong đó có pháp tu tự lực và pháp tu ăn mày.

- Pháp tu tự lực có nghĩa là mình nỗ lực bao nhiêu thì mình được bấy nhiêu.

- Pháp tu ăn mày là sao? nó cũng là một hình thức tự lực nhưng mà nó nhẹ hơn, pháp tu ăn mày có nghĩa là mình tùy hỉ với cái đức lành, với phước báo với năng lượng của người khác, hiểu không? chẳng hạn như tôi bước lên đây tôi vẫn nguyện một câu đó là con xin tùy hỉ với tất cả cái hạnh lành của tất cả Hiền Thánh và đặc biệt là Thế Tôn. Tùy hỉ, Ngài bằng cái gì mà Ngài thành tựu cái đó thì con xin vui theo cái đó chứ không phải mình cầu khẩn Ngài phù hộ cho mình, thì không phải, mình

vui theo. Vui theo đó là một công đức, Phật tử rất tiếc là họ không có biết cái đó và họ cũng không có tin, thà tin chuyện tâm bậy chứ không tin chuyện đàng hoàng, lạ vậy đó.

Pháp tu tuệ là pháp tu hay nhất. Nếu các vị hỏi tôi Sư ơi Sư, con cầu nguyện với con tùy hi, thì tôi đề nghị các vị tùy hi. Còn Phật tử làm ơn tu dùm tôi hai pháp thôi: từ tâm và tùy hi.

- Từ tâm nghĩa là thương được thì thương.

- Còn tùy hi là thấy ai mà có cái quả lành thì mình không có ganh tỵ, đố kỵ. Nhưng mà cái nhân lành thì mình phải vui theo với nhân lành... nhân lành của ai tốt nhất? Nhân lành của Hiền Thánh là tốt nhất, cái nhân duyên lành của Đức Phật là the best. Niệm Phật là niệm cái ơn lành của Ngài chứ không phải mình cầu Ngài phù hộ cho mình.

Người ta nói có vô số nghề kiếm tiền trong đó nó có cái nghề kiếm tiền ít nhất mà sướng nhất đó là nghề? Ăn mày. Trong các pháp tu, pháp tu cầu khẩn là pháp tu dễ nhất nhưng mà cũng là công đức ít nhất. Tôi biết tôi nói cái này sẽ gây sóng gió tôi vẫn nói. Tức là không học giáo lý, không thiên định, không tùy hi, không từ tâm, không chánh niệm, không gì hết, chỉ cứ ăn rồi cầu thì OK, cũng là phước. Nhưng mà đó là pháp tu thấp nhất, đơn giản nhất là pháp tu ăn mày. Cho nên phải học giáo lý, khi quý vị học giáo lý, các vị mở trang kinh ra các vị sẽ thấy nó khác. Học giáo lý bước vào chùa nó thấy khác, học giáo lý đặt chân lên Phật tích mình thấy nó khác nhiều lắm, khác nhiều lắm luôn. Bữa tôi nói đùa nhưng cũng là thật, tôi nói tôi tiếc chứ tôi cho các vị mượn “cái biết” của tôi trong vòng một tuần thôi thì các vị sẽ thấy cái chuyện đặt chân lên đây nó khác, khác nhiều lắm. OK.

Sadhu, Sadhu, Sadhu.